

ningsforslag og lign., ja, så må der være grænser for den åbenhed, der kan være i et udvalg. Det er jo også tidligere i debatten her i dag blevet nævnt, at hvis der f.eks. var almindelig tv-dækning af deputationer, så ville en stor del af diskretionen forsvinde.

Jeg er helt på det rene med, at mange deputationer ønsker stor offentlighed om, at de har været inde i Folketinget og fremlægge deres sager, men der er også deputationer, som ikke ønsker det, og det bør man naturligvis respektere.

Når vi taler om samråd med ministrene, ja, så er det jo en kendsgerning, at hvis samrådene var offentligt tilgængelige og medierne kunne være til stede, så ville man ikke få mere ud af et samråd, end man i øvrigt er i stand til at læse i aviserne og se i tv i forvejen. Og dermed ville der ikke være noget som helst formål med at indkalde til et samråd, for man ville ikke få flere oplysninger, end man i forvejen kunne læse sig til i dagspressen.

Formålet med samråd i et lukket udvalgsmøde er jo netop, at folketingsmedlemmer kan få nogle informationer, som måske ikke altid egner sig lige meget til at komme i medierne, i hvert fald ikke i den nøgne udgave. Når vi ser på udvalgenes øvrige arbejde som lovforberedende og lovbehandlende udvalg, ja, så må vi jo sige, at det, der er vigtigt i den sammenhæng, også er, at udvalgsmedlemmer kan få lov til at finpudse og uddybe spørgsmål og forslag, uden at der nødvendigvis hænger et tv-kamera i nakken af én. Man skal have lov til også at stille alle de dumme spørgsmål, således at man er helt på det rene med, hvad det er for et forslag, man behandler, og hvilken holdning man skal have til det. Det munder jo næsten altid ud i, at der bliver afgivet en betænkning eller en beretning, som jo er offentligt tilgængelig, og deraf fremgår det så klart og tydeligt, hvad de forskellige partier mener om forslagene.

Men der er ét sted, hvor der ikke er ret megen åbenhed. I modsætning til hvad der sker i fagudvalgene, hvor det typisk er diskussioner og debatter, som er udmøntet af diskussioner, der har været i Folketingssalen – det er typisk et lovforslag, der har været til første behandling og dermed i al offentlighed er blevet diskuteret, hvorefter man går i udvalgene og kan gå i dybden – så er Europaudvalget jo en anderledes type udvalg, fordi dér har man ikke først haft en åben debat om tingene, som derefter er gået

i udvalg, hvor man har kunnet gå i dybden med det.

Europaudvalget har jo netop den karakteristisk, at dér foregår tingene bag lukkede døre. Det, der bliver afgivet mandater på, er ting, som oftest først kommer til medlemmernes kendskab, dagen før man skal afgive indstillinger osv. Så det er helt givet, at når vi taler om EU-sager, EU-forslag, ja, så er der behov for, at der bliver større åbenhed. Det er vigtigt, at der bliver en større åbenhed, men jeg mener også, at det er nemmere at skabe større åbenhed lige præcis i forhold til det udvalg, og der er sandelig også et større behov for, at der bliver en større åbenhed i forhold til det, der foregår i Europaudvalget.

Fremskridtspartiet sendte et brev den 4. juni i år til Folketingets formand, hvor vi netop foreslog, at man i Udvalget for Forretningsordenen tog det her op til debat og fik en diskussion, om man ikke på en eller anden måde kunne få en større åbenhed i forhold til behandlingen af EU-sager her i Folketinget. Det var en gentagelse af en henvendelse, som vi også sendte i 1996.

Fremskridtspartiets løsningsforslag er følgende:

Folketinget skal indføre en fast EU-dag i selve Folketingssalen. Den faste EU-dag kan i første omgang afvikles en gang hver måned, men også med kortere mellemrum, hvis stofmængden kræver det. Det er vigtigt, at der er tale om en fast dag, eftersom det er påkrævet med flere ministre til EU-dagen. Og da ministrene har en stram arbejdsplan, skal de vide præcis, hvornår der er EU-dag. Dagen kan forme sig således, at der startes med EU-sagerne, og så fyldes eventuelt op med andre forespørgselsdebatter eller førstebehandlinger. På den faste EU-dag kan grønboøger, hvidboøger, EU-redegørelser, forespørgselsdebatter om EU, direktivudkast og andet relevant EU-stof sættes til forhandling. Både regeringen og Folketingets medlemmer kan bede om at dagsordensætte sager ved henvendelse til Lovsekretariatet. Det er så tanken, at de berørte ministre på skift har sagerne, og at partiernes fagordførere på skift behandler sagerne. Udenrigsministeren og Europaudvalgets medlemmer kan jo så overvære hele dagens debat. Forhandlingsmandater skal efter Fremskridtspartiets opfattelse fortsat gives i Europaudvalget, eftersom der kan være fortrolige oplysninger om regeringens forhandlingsposition m.v.